

[Jens Thoft]

neste dages aviser, at købe stemmer ved at love skattelettelser, når bare vi får et ja, mens andre af hans ministre lover massearbejdsløshed ved et nej. Hvis ikke den stok- og gulerodspolitik ikke er skræmmekampagne, så ved jeg altså ikke, hvad det er.

Derefter vil jeg vende mig til det lidt mere teoretisk saglige. Udenrigsministeren forsikrede i sit indlæg, at Danmark ikke skal bidrage til det forsvarspolitiske samarbejde, for det står vi uden for. Enhver kan se efter i forhandlingerne. Sådan sagde udenrigsministeren, men i art. 199 hedder det:

» ... at de administrationsudgifter, som bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik samt om samarbejdet om retlige og indre anliggender medfører for institutionerne, afholdes over budgettet. De aktionsudgifter, som gennemførelse af disse bestemmelser medfører, kan på de deri anførte vilkår ligeledes afholdes over budgettet«.

Hvis det at afholde dem over et budget, vi betaler til, og som vi skal betale vores andel til, ikke er at betale til en forening, som ministeren påstår vi ikke er medlem af, så ved jeg ikke, hvad det er. Jeg synes, det er at vildføre denne forsamlings. Danmark siges at stå uden for det militære samarbejde, men virkeligheden er, at vi ifølge Traktaten skal betale dertil. Punktum.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Hr. Jens Thoft citerede ikke helt korrekt, hvad jeg sagde. Jeg sagde – og det vil jeg gerne gentage: Danmark bidrager ikke til WEU.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Om lidt vedtages der et ja til Edinburgh-af-talen med et stort flertal. Jeg håber, at vi også får et stort flertal i befolkningen ved folkeafstemningen, men netop det, at der er så stort et flertal, må nok få os, der anbefaler et ja, til at tænke os grundigt om med hensyn til, hvordan vi argumenterer, og hvordan vi går ud i den offentlige debat fra nu af og indtil den 18. maj. Jeg synes, det kræver en åben debat, kræver megen diskussion, kræver argumenter og ærlig snak.

Dermed vil jeg også tage afstand fra de tendenser, der kan være til, at man vil true folk til at stemme ja. Jeg tror, at det både er forkert

indholdsmæssigt, og at man får et forkert og et andet resultat end det, man går efter.

Jeg er heller ikke tilfreds med – hvad jeg synes regeringen har lagt lidt op til – at man lokker med, at hvis danskerne stemmer ja den 18. maj, kan man gøre noget for beskæftigelsen. Hvis man kunne gøre noget for beskæftigelsen, skulle man selvfølgelig gøre det nu, og man må ikke bruge trusler eller holde de arbejdsløse som gidsler i kampagnen op til den 18. maj. Det er min appel fra SF. Jeg synes godt, vi kan tillade os at sige det fra SF's side. Jeg synes, vi har vist vejen. Enhver ved, at vi har været igennem diskussionen internt, og min anbefaling til alle, der stemmer ja her i dag, er: Følg den vej og lad være med at bruge trusler eller tage nogen som gidsler. Ærlig snak og argumenter er det, der tæller, og det er også det eneste, der duer for at få et sikkert ja.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jamen skal vi så ikke blive ved den ærlige snak. Det lovforslag, vi skal til at stemme om nu, er Maastricht-traktaten – også kaldet Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber. Det er præcis den samme lov, som var til folkeafstemning den 2. juni, hvor den faldt. Det er det lovforslag, et flertal nu vil sætte sig ned og stemme for at vi nu skal vi have igennem igen.

Og hvad er så det næste forslag? Det er en verificering af nogle af de forbehold, vi havde i forvejen, og intet andet. Men med et fint ord hedder det så en Edinburgh-Afgørelse.

Lad os tale ærlig snak: Den politiske union er der et politisk flertal i Folketinget som ønsker, men der er et folkeligt krav om, at vi ikke tilslutter os den.

Men når statsministeren står så flot her og siger: Hvor er det imponerende, at Fremskridtpartiet nu endelig har erkendt, at det ikke bliver EF, der skal bestemme de danske folkepensioner, så må jeg bede statsministeren om at slå op i bøgerne bagude, for der er nogle, der har glemt, hvad der er blevet sagt før. Det er blevet sagt under første behandling, det er blevet sagt under anden behandling, det er blevet sagt under tredje behandling, og det blev rent faktisk også sagt for et helt år siden. Vort spørgsmål er ganske enkelt: Jamen har vi råd til det?